

Υπόθεση C-948/19

**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98,
παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου**

Ημερομηνία καταθέσεως:

31 Δεκεμβρίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Ανώτατο Δικαστήριο της
Λιθουανίας)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

30 Δεκεμβρίου 2019

Αναιρεσείουσα:

UAB «Manpower Lit»

Αναιρεσίβλητοι:

E. S.

M. L.

M. P.

V. V.

R. V.

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Αίτηση αναιρέσεως λόγω εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής των κανόνων του ουσιαστικού δικαίου που διέπουν την καταβολή ίσης αμοιβής στους προσωρινά απασχολούμενους και στους αορίστου χρόνου εργαζόμενους του ίδιου έμμεσου εργοδότη.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής απόφασεως

Με την αίτηση αυτή, που υποβάλλεται δυνάμει του άρθρου 267, τρίτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, ζητείται η ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφοι 2 και 3, και του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2008/104/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 19ης Νοεμβρίου 2008, περί της εργασίας μέσω εταιρείας προσωρινής απασχόλησης (ΕΕ 2008, L 327, σ. 9, στο εξής: οδηγία 2008/104).

Προδικαστικά ερωτήματα

1. Ποια είναι η έννοια του όρου «δημόσιες επιχειρήσεις» στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 2008/104; Θα πρέπει να θεωρηθούν οι οργανισμοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως [το Ευρωπαϊκό Ινστιτούτο για την Ισότητα των Φύλων (EIGE)] «δημόσιες επιχειρήσεις» κατά την έννοια της οδηγίας 2008/104;
2. Ποιος (ήτοι, η εταιρία προσωρινής απασχόλησης, ο έμμεσος εργοδότης, ένας εξ αυτών ή ενδεχομένως και αμφότεροι) πρέπει να πληροί το κριτήριο της άσκησης οικονομικής δραστηριότητας κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 2008/104; Θα πρέπει οι τομείς δραστηριότητας και τα καθήκοντα του EIGE, όπως αυτά ορίζονται στα άρθρα 3 και 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1922/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2006, να θεωρηθούν οικονομικές δραστηριότητες κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 2008/104;
3. Μπορεί το άρθρο 1, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2008/104, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας τις δημόσιες και ιδιωτικές εταιρίες προσωρινής απασχόλησης ή τους έμμεσους εργοδότες που δεν εμπλέκονται στις περιγραφόμενες στο άρθρο 1, παράγραφος 3, της οδηγίας σχέσεις εργασίας και που δεν ασκούν τις περιγραφόμενες στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της οδηγίας οικονομικές δραστηριότητες;
4. Θα πρέπει οι διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2008/104, σχετικά με τα δικαιώματα των προσωρινά απασχολούμενων όσον αφορά τους βασικούς όρους εργασίας και απασχόλησής, και ειδικότερα τις αποδοχές, να τύχουν πλήρους εφαρμογής στις περιπτώσεις οργανισμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, οι οποίοι υπόκεινται σε ειδικούς κανόνες εργατικού δικαίου της Ένωσης και στα άρθρα 335 και 336 ΣΛΕΕ;
5. Αντιβαίνει το δίκαιο κράτους μέλους (άρθρο 75 του εργατικού κώδικα της Λιθουανίας), διά του οποίου μεταφέρονται στην εσωτερική έννομη τάξη οι διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2008/104 για το σύνολο των επιχειρήσεων που απασχολούν προσωρινά απασχολούμενους (περιλαμβανομένων και των θεσμικών οργάνων της Ένωσης), στην αρχή της διοικητικής αυτονομίας των θεσμικών οργάνων της Ένωσης, η οποία κατοχυρώνεται στα άρθρα 335 και 336 ΣΛΕΕ, καθώς και στις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης που ρυθμίζουν τον υπολογισμό και την καταβολή των αποδοχών;

6. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι όλες οι θέσεις εργασίας (ειδικότητες) για τις οποίες προσλαμβάνει απευθείας εργαζομένους το EIGE περιλαμβάνουν καθήκοντα τα οποία μπορούν να ασκούν κατ' αποκλειστικότητα οι εργαζόμενοι που υπόκεινται στις διατάξεις του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μπορεί οι αντίστοιχες θέσεις εργασίας (ειδικότητες) των προσωρινά απασχολούμενων να θεωρηθούν «ίδι[ες] θέσ[εις]» κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2008/104;

Παρατιθέμενες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Άρθρα 335 και 336, ΣΛΕΕ.

Αιτιολογική σκέψη 12, άρθρο 1, παράγραφοι 1, 2 και 3, άρθρο 2 και άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2008/104.

Άρθρα 3 και 4 του κανονισμού (ΕΚ) 1922/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2006, περί ιδρύσεως Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου για την Ισότητα των Φύλων (ΕΕ 2006, L 403, σ. 9).

Παρατιθέμενες διατάξεις του εθνικού δικαίου

Άρθρο 2 (με τίτλο «Ορισμοί των κύριων όρων του παρόντος νόμου»), σημεία 3 και 5, και άρθρο 3 (με τίτλο «Σύμβαση, περιεχόμενο και λήξη της συμβάσεως προσωρινής απασχόλησης») του νόμου της Δημοκρατίας της Λιθουανίας περί εργασίας μέσω εταιρίας προσωρινής απασχόλησης, της 1ης Μαΐου 2013, ο οποίος ήταν σε ισχύ μέχρι την 1η Ιουλίου 2017.

Άρθρο 75, παράγραφος 2, του εργατικού κώδικα της Δημοκρατίας της Λιθουανίας (στο εξής: εργατικός κώδικας), το οποίο τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 2017 και προβλέπει τα εξής: «Η εταιρία προσωρινής απασχόλησης οφείλει να διασφαλίζει ότι οι αποδοχές του προσωρινά απασχολούμενου, για την εργασία που παρέχει στον έμμεσο εργοδότη, είναι τουλάχιστον ίσες με εκείνες που θα του καταβάλλονταν εάν ο έμμεσος εργοδότης τον είχε προσλάβει για την ίδια θέση με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας, εξαιρουμένων των περιπτώσεων κατά τις οποίες ο προσωρινά απασχολούμενος απασχολείται από εταιρία προσωρινής απασχόλησης βάσει συμβάσεως εργασίας αορίστου χρόνου και του καταβάλλονται αποδοχές από την εταιρία προσωρινής απασχόλησης στα διαστήματα μεταξύ δύο τοποθετήσεων τουλάχιστον ίσες με τις αποδοχές που του καταβάλλονται κατά τον χρόνο τοποθετήσεως σε θέση εργασίας. Ο έμμεσος εργοδότης ευθύνεται επικουρικώς για την καταβολή στον προσωρινώς απασχολούμενο, για την εργασία που του παρείχε ο τελευταίος, αποδοχών τουλάχιστον ίσων με εκείνες που θα του κατέβαλε εάν τον είχε προσλάβει με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας για την ίδια θέση. Για την εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής, ο έμμεσος εργοδότης οφείλει, σε περίπτωση που αυτό ζητηθεί από την εταιρία προσωρινής απασχόλησης, να παρέχει πληροφορίες σχετικά με

τις αποδοχές που καταβάλλει στην αντίστοιχη κατηγορία εργαζομένων που απασχολούνται από τον ίδιο με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας».

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της διαδικασίας της κύριας δίκης

- 1 Η αναιρεσείουσα της κύριας δίκης είναι η λιθουανική εταιρία περιορισμένης ευθύνης (UAB) «Manpower Lit» (στο εξής: «Manpower Lit»), εταιρία προσωρινής απασχόλησης. Το EIGE, έμμεσος εργοδότης, είναι παρεμβαίνων στην κύρια δίκη.
- 2 Η «Manpower Lit» ήταν ανάδοχος δημόσιου διαγωνισμού, που προκηρύχθηκε από το EIGE το έτος 2012 με αντικείμενο την παροχή υπηρεσιών εύρεσης προσωρινού προσωπικού, και συνήψε με το EIGE σύμβαση, στις τεχνικές προδιαγραφές της οποίας καθορίζονταν, με γενικούς όρους, οι περιπτώσεις στις οποίες το EIGE χρειάζεται να καταφύγει σε υπηρεσίες προσωρινής απασχόλησης. Οι προδιαγραφές αυτές προέβλεπαν επίσης τα είδη και τις κατηγορίες ειδικοτήτων του απαιτούμενου προσωπικού, και καθόριζαν τα επιπλέον επιθυμητά προσόντα, καθώς και τους όρους απασχόλησης. Ενεργώντας σύμφωνα με τους όρους του δημόσιου διαγωνισμού, η «Manpower Lit» προκήρυσσε διαγωνισμούς για θέσεις εργασίας ανάλογα με τις ανάγκες του EIGE.
- 3 Οι αναιρεσίβλητοι συνήσαν με την «Manpower Lit» συμβάσεις προσωρινής απασχόλησης. Η «Manpower Lit» ανέλαβε την υποχρέωση να τους καταβάλει το αντίστοιχο ωρομίσθιο, το οποίο αναπροσαρμοζόταν κατά τη διάρκεια ισχύος της σχέσης εργασίας.
- 4 Στις συμβάσεις προσωρινής απασχόλησης προβλεπόταν ότι οι αναιρεσίβλητοι θα παρείχαν εργασία στον έμμεσο εργοδότη τον οποίο θα καθόριζε ο άμεσος εργοδότης. Στις συμβάσεις αυτές επισυνάφθηκαν παραρτήματα, σύμφωνα με τα οποία οριζόταν ως έμμεσος εργοδότης το EIGE.
- 5 Στις συμβάσεις προσωρινής απασχόλησης των αναιρεσίβλητων προβλεπόταν ότι αυτές θα παρέμεναν σε ισχύ μέχρι την ανάκληση της εντολής του έμμεσου εργοδότη, ήτοι του EIGE, για την κάλυψη της εκάστοτε θέσης εργασίας. Στο πλαίσιο των συμβάσεων αυτών, οι αναιρεσίβλητοι ασκούσαν ποικίλα καθήκοντα για λογαριασμό του EIGE. Μέχρι την 1η Ιανουαρίου 2019, η «Manpower Lit» είχε καταγγείλει τις συμβάσεις απασχόλησης του συνόλου των αναιρεσίβλητων.
- 6 Οι αναιρεσίβλητοι, θεωρώντας ότι τους οφείλονται διαφορές αποδοχών, προσέφυγαν στην Darbo ginču komisija (επιτροπή επίλυσης εργατικών διαφορών, Λιθουανία) με αίτημα την καταβολή των αποδοχών αυτών.
- 7 Με απόφαση της 20ής Ιουνίου 2018, η επιτροπή επίλυσης εργατικών διαφορών, επικαλούμενη την οδηγία 2008/104 και το άρθρο 75, παράγραφος 2, του εργατικού κώδικα, έκρινε ότι οι αναιρεσίβλητοι υπέστησαν δυσμενή διάκριση από την «Manpower Lit», διότι τους καταβλήθηκαν αποδοχές μικρότερες από

εκείνες που θα τους καταβάλλονταν εάν είχαν προσληφθεί απευθείας από το EIGE. Η απόφαση που εξέδωσε η επιτροπή επίλυσης εργατικών διαφορών ήταν υπέρ των αναιρεσίβλητων.

- 8 Η «Manpower Lit» προσέφυγε κατά της αποφάσεως της επιτροπής επίλυσης εργατικών διαφορών ενώπιον του Vilniaus miesto apylinkės teismas (πρωτοδικείου του Βίλνιους, Λιθουανία). Με απόφαση της 20ής Φεβρουαρίου 2019, το ως άνω δικαστήριο απέρριψε τα αιτήματά της.
- 9 Κατά της αποφάσεως του Vilniaus miesto apylinkės teismas (πρωτοδικείου του Βίλνιους), η «Manpower Lit» άσκησε έφεση ενώπιον του Vilniaus apygardos teismas (περιφερειακού δικαστηρίου του Βίλνιους, Λιθουανία). Με διάταξη της 20ής Ιουνίου 2019, το ως άνω δικαστήριο απέρριψε την έφεση.
- 10 Η «Manpower Lit» άσκησε αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου.

Κύρια επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

Ισχυρισμοί της αναιρεσείουσας

- 11 Η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το δευτεροβάθμιο δικαστήριο εσφαλμένα ερμήνευσε και εφάρμοσε την οδηγία 2008/104 και το άρθρο 75, παράγραφος 2, του εργατικού κώδικα. Οι διατάξεις αυτές αποσκοπούν στην εναρμόνιση των όρων αμοιβής, όχι του συνόλου των εργαζομένων του έμμεσου εργοδότη, προσωρινά απασχολούμενων και μόνιμων, αλλά συγκεκριμένα εκείνων που καταλαμβάνουν την ίδια θέση (παρέχουν την ίδια εργασία). Κατά την άποψή της, ο όρος «ίδια θέση» δεν μπορεί να εξομοιωθεί με τους όρους «παρόμοια θέση» ή «παρόμοια καθήκοντα», ούτε να αντιμετωπίζεται σαν να ήταν πανομοιότυπος με τους όρους αυτούς.
- 12 Οι αναιρεσίβλητοι όχι μόνο δεν ασκούσαν, για λογαριασμό του EIGE, καθήκοντα παρόμοια με εκείνα του μόνιμου προσωπικού του, αλλά και τα απαιτούμενα από αυτούς προσόντα υπολείπονταν σημαντικά εκείνων που απαιτούνταν από το μόνιμο προσωπικό. Επιπλέον, το νομικό καθεστώς των υπαλλήλων της Ένωσης διέφερε ουσιωδώς από εκείνο των αναιρεσίβλητων, ενώ διαφορετική ήταν και η διαδικασία πρόσληψής τους στην υπηρεσία του έμμεσου εργοδότη.
- 13 Το EIGE δεν ασκεί οικονομική δραστηριότητα κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 2008/104, κατά συνέπεια δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας.
- 14 Το καθεστώς που εφαρμόζεται επί του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ) δεν μπορούν να έχουν εφαρμογή στους αναιρεσίβλητους (προσωρινά απασχολούμενους), διότι αυτοί δεν είναι υπάλληλοι της Ένωσης, ούτε μέλη του λοιπού προσωπικού της. Οι θέσεις που καταλάμβαναν

οι αναιρεσίβλητοι δεν είναι συγκρίσιμες με εκείνες του μόνιμου προσωπικού του EIGE.

Ισχυρισμοί του EIGE, παρεμβαίνοντας στην κύρια δίκη

- 15 Κατά την εφαρμογή του άρθρου 5 της οδηγίας 2008/104 και των αντίστοιχων διατάξεων του εθνικού δικαίου, τα δικαστήρια οφείλουν να εξετάζουν εάν η εφαρμογή της οδηγίας 2008/104, όσον αφορά την αρχή της ίσης μεταχείρισεως ως προς τις αποδοχές, αντιβαίνει σε άλλες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης. Σε πλήθος περιπτώσεων, το Δικαστήριο έχει επισημάνει ότι εναπόκειται στον εθνικό δικαστή να αποφανθεί εάν ο συγκεκριμένος κατά περίπτωση εργοδότης είναι δημόσια αρχή και να κρίνει πώς θα μπορούσαν να εφαρμοστούν στον εργοδότη αυτόν οι διατάξεις του εργατικού δικαίου της Ένωσης.
- 16 Εάν η αρχή της απαγόρευσης των διακρίσεων όσον αφορά τις αποδοχές ερμηνευθεί από τα δικαστήρια κατά τρόπο που να οδηγεί στην εφαρμογή της στους οργανισμούς της Ένωσης, η ερμηνεία αυτή, ακόμη και αν αποσκοπεί στη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της εν λόγω αρχής στην αγορά εργασίας, αντιβαίνει στις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης.
- 17 Ο κανονισμός (ΕΕ, Ευρατόμ) 2018/1046 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 2018, σχετικά με τους δημοσιονομικούς κανόνες που εφαρμόζονται στον γενικό προϋπολογισμό της Ένωσης, την τροποποίηση των κανονισμών (ΕΕ) αριθ. 1296/2013, (ΕΕ) αριθ. 1301/2013, (ΕΕ) αριθ. 1303/2013, (ΕΕ) αριθ. 1304/2013, (ΕΕ) αριθ. 1309/2013, (ΕΕ) αριθ. 1316/2013, (ΕΕ) αριθ. 223/2014, (ΕΕ) αριθ. 283/2014 και της απόφασης αριθ. 541/2014/ΕΕ και για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) αριθ. 966/2012, απαγορεύει την ανάθεση καθηκόντων σε πρόσωπα που δεν εμπίπτουν στον ΚΥΚ. Το EIGE είναι εργοδότης που ανήκει στον δημόσιο τομέα, τα ειδικά δικαιώματα και οι υποχρεώσεις του οποίου καθορίζονται από τη ΣΛΕΕ και τον ΚΥΚ, οι δε κανόνες που διέπουν τη διαχείριση των εσόδων και των δαπανών του ορίζονται από τον προαναφερθέντα κανονισμό 2018/1046.

Οι ισχυρισμοί των αναιρεσίβλητων

- 18 Η άποψη της αναιρεσείουσας όσον αφορά την έννοια του άρθρου 75, παράγραφος 2, του εργατικού κώδικα είναι αβάσιμη, διότι, σύμφωνα με την εν λόγω διάταξη, το ύψος των αποδοχών του προσωρινά απασχολούμενου εξαρτάται από το ύψος των αποδοχών που θα καταβάλλονταν στον συγκεκριμένο προσωρινά απασχολούμενο εάν απασχολούνταν ως μόνιμος εργαζόμενος, και όχι με το ύψος των αποδοχών που καταβάλλονται σε άλλους προσωρινά απασχολούμενους του έμμεσου εργοδότη. Επομένως, για τον προσδιορισμό του προσήκοντος ύψους των αποδοχών των προσωρινά απασχολούμενων, δεν θα πρέπει μεν αυτοί να συγκρίνονται με άλλους (μόνιμους) εργαζόμενους που έχουν προσληφθεί απευθείας στις ίδιες θέσεις εργασίας, είναι όμως αναγκαίο να εξεταστεί το ύψος των αποδοχών που θα καταβάλλονταν στον συγκεκριμένο

προσωρινά απασχολούμενο εάν είχε προσληφθεί απευθείας για την ίδια εργασία που παρέχει ως προσωρινά απασχολούμενος.

- 19 Οι προστατευτικές για τα δικαιώματα των προσωρινά απασχολουμένων ρυθμίσεις του άρθρου 75, παράγραφος 2, του εργατικού κώδικα ακολουθούν την ομοίμορφη κανονιστική πρακτική που εφαρμόζεται εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από τη δε πρακτική που εφαρμόζουν τα θεσμικά όργανα της Ένωσης προκύπτει ότι οι αποδοχές των προσωρινά απασχολουμένων στα όργανα αυτά καθορίζονται σύμφωνα με τον κανόνα του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 2008/104, διάταξη που αντιστοιχεί στο άρθρο 75, παράγραφος 2, του εργατικού κώδικα.
- 20 Στην προκειμένη περίπτωση, το αντικείμενο της διαφοράς δεν διέπεται από το δίκαιο της Ένωσης. Η διαφορά εμπίπτει στις διατάξεις του εθνικού δικαίου, για τον λόγο αυτόν δεν είναι αναγκαία η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

- 21 Το αιτούν δικαστήριο εκθέτει ότι η διαφορά της κύριας δίκης αφορά ουσιαστικά το ζήτημα αν είναι εφαρμοστέες, στην περίπτωση της κύριας δίκης, οι περί ίσης μεταχείρισης των προσωρινά απασχολουμένων και των εργαζομένων που έχουν προσληφθεί απευθείας από τον έμμεσο εργοδότη διατάξεις του άρθρου 5 της οδηγίας 2008/104, όπως αυτές έχουν μεταφερθεί στο εθνικό δίκαιο, λαμβανομένου υπόψη ότι έμμεσος εργοδότης εν προκειμένω είναι το EIGE, οργανισμός της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
- 22 Το αιτούν δικαστήριο καλείται να εξετάσει το ζήτημα της εφαρμογής των κριτηρίων του άρθρου 1, παράγραφος 2, της οδηγίας 2008/104. Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι η οδηγία εφαρμόζεται στις δημόσιες και ιδιωτικές επιχειρήσεις οι οποίες είναι εταιρίες προσωρινής απασχόλησης ή έμμεσοι εργοδότες και οι οποίες ασκούν οικονομική δραστηριότητα, ανεξαρτήτως του εάν έχουν κερδοσκοπικό σκοπό. Το εθνικό δικαστήριο ζητεί την παροχή διευκρινίσεων όσον αφορά δύο σημεία της εν λόγω διατάξεως: την ακριβή έννοια του όρου «δημόσια επιχείρηση», αφενός, και το ποιος (ή ποιοι) πρέπει να πληροί (ή να πληρούν) το κριτήριο της διατάξεως αυτής περί άσκησης οικονομικής δραστηριότητας, αφετέρου. Η αποσαφήνιση των σημείων αυτών θα καθορίσει και την απάντηση στο ερώτημα αν το EIGE εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2008/104.
- 23 Όσον αφορά τον όρο «δημόσια επιχείρηση», το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, από την εξέταση ορισμένων γλωσσικών αποδόσεων της οδηγίας 2008/104 (στα αγγλικά, τα γαλλικά και τα πολωνικά) προκύπτει ότι ο όρος που χρησιμοποιήθηκε κατά τη γλωσσική απόδοση της οδηγίας στα λιθουανικά («valstybinė įmonė») διαφέρει κατά την έννοιά του από εκείνους που χρησιμοποιούνται στις προαναφερόμενες γλωσσικές αποδόσεις, οι οποίοι έχουν ευρύτερο περιεχόμενο και προσομοιάζουν μάλλον στον όρο «δημόσιος φορέας».

- 24 Όσον αφορά το κριτήριο της άσκησης «οικονομική[ς] δραστηριότητα[ς]», δεν είναι απολύτως σαφές ποιον αφορά, ήτοι, (i) εάν αφορά αποκλειστικά τον έμμεσο εργοδότη· (ii) εάν αφορά τις δημόσιες και ιδιωτικές επιχειρήσεις οι οποίες είναι εταιρίες προσωρινής απασχόλησης ή έμμεσοι εργοδότες, εκ των οποίων μία τουλάχιστον θα πρέπει να «ασκ[εί] οικονομική δραστηριότητα»· ή (iii) εάν η διάταξη αυτή θα πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι τόσο η εταιρία προσωρινής απασχόλησης όσο και ο έμμεσος εργοδότης θα πρέπει να «ασκούν οικονομική δραστηριότητα».
- 25 Κατά την άποψη του αιτούντος δικαστηρίου, δεν φαίνεται ότι η οδηγία 2008/104 πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλεται ανυπερθέτως να ασκεί ο έμμεσος εργοδότης «οικονομική δραστηριότητα» και το ζήτημα αυτό επαφίεται στη διακριτική ευχέρεια των κρατών μελών. Εντούτοις, είναι αναγκαία η ερμηνεία του κριτηρίου αυτού από το Δικαστήριο.
- 26 Λαμβανομένων υπόψη των εξής γεγονότων, ήτοι: (α) ότι η οδηγία εφαρμόζεται και στις δημόσιες επιχειρήσεις (δημόσιους φορείς)· (β) ότι το λιθουανικό δίκαιο, στο πλαίσιο της ασκήσεως της διακριτικής ευχέρειας που αναγνωρίζεται στα κράτη μέλη, δεν προβλέπει την εξαίρεση των φορέων που δεν ασκούν οικονομική δραστηριότητα από την εφαρμογή της οδηγίας· (γ) ότι δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η εταιρία προσωρινής απασχόλησης ασκεί «οικονομική δραστηριότητα»· (δ) ότι η οδηγία 2008/104 δεν περιέχει διατάξεις που θα επέτρεπαν την εξαίρεση των περιπτώσεων κατά τις οποίες έμμεσος εργοδότης είναι φορέας του δημοσίου τομέα, περιλαμβανομένων και των οργανισμών της Ένωσης, από το πεδίο εφαρμογής της· και (ε) ότι η οδηγία 2018/104 δεν περιέχει διατάξεις που θα επέτρεπαν κατ' εξαίρεση τη μη εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχείρισης των προσωρινά απασχολούμενων που παρέχουν εργασία στους ως άνω φορείς, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι, εκ πρώτης όψεως, δεν φαίνεται να υπάρχει λόγος εξαιρέσεως της περιπτώσεως της κύριας δίκης από το πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2008/104 και της νομοθεσίας μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο, ούτε φαίνεται να υπάρχουν λόγοι εξαίρεσης των προσωρινά απασχολούμενων από την προστασία που παρέχουν οι νομικές αυτές πράξεις.
- 27 Επικαλούμενο την κρίση που διατυπώνεται στη σκέψη 46 της αποφάσεως της 17ης Νοεμβρίου 2016 στην υπόθεση C-216/15, Betriebsrat der Ruhrlandklinik gGmbH, EU:C:2016:883, καθώς και τις διευκρινίσεις που διαλαμβάνονται στη σκέψη 40 της αποφάσεως της 11ης Νοεμβρίου 2010 στην υπόθεση C-232/09, Danosa, EU:C:2010:674, στην οποία παραπέμπει η προαναφερθείσα απόφαση, το εθνικό δικαστήριο κλίνει προς την άποψη ότι οι οργανισμοί της Ένωσης δεν θα πρέπει να τυγχάνουν εξαιρέσεων.
- 28 Λαμβάνοντας υπόψη το περιεχόμενο και την ουσία της οδηγίας 2008/104, η αρχή της χρηστής διοικήσεως θα επέβαλε να προβλέπεται ρητά η δυνατότητα των κρατών μελών, κατά την εφαρμογή της οδηγίας, να θεσπίζουν εξαιρέσεις που να εκτείνονται μέχρι του σημείου μη εφαρμογής της οδηγίας, ή της αντίστοιχης [εθνικής] διατάξεως περί ίσης μεταχείρισης, σε φορείς όπως το EIGE. Ως παράδειγμα συγκεκριμένης εξαιρέσεως, το εθνικό δικαστήριο αναφέρει το άρθρο

1, παράγραφος 3, της οδηγίας, καταλήγοντας ωστόσο στο συμπέρασμα ότι ούτε από το γράμμα της οδηγίας ούτε από το εθνικό δίκαιο προκύπτει οιοσδήποτε λόγος συσχέτισης της εξαιρέσεως αυτής με το κριτήριο της άσκησης οικονομικής δραστηριότητας. Επιπλέον, οι εξαιρέσεις εν γένει δεν θα πρέπει να ερμηνεύονται ευρέως.

- 29 Εύλογη φαίνεται επίσης η άποψη ότι, κατά τη θέσπιση της οδηγίας 2008/104, ο νομοθέτης έλαβε υπόψη τους έμμεσους εργοδότες του είδους του EIGE, καθώς επίσης και τις ιδιαιτερότητες της χρηματοδότησής τους, αλλά και την εναρμόνιση των διατάξεων της οδηγίας αυτής με άλλες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης.
- 30 Η πρόβλεψη λεπτομερέστερων διαδικασιών για τις προσλήψεις και τις απολύσεις στον δημόσιο τομέα ενισχύει, εν μέρει, τη σταθερότητα και την ανεξαρτησία των δραστηριοτήτων των δημοσίων φορέων, εξόχως σημαντικών για την εύρυθμη λειτουργία του δημοσίου τομέα. Παράλληλα, ωστόσο, οι εν λόγω διατυπώσεις ενδέχεται να προκαλούν ενίοτε ανεπιθύμητες συνέπειες, όπως η έλλειψη προσωπικού σε καταστάσεις αιφνίδιας αύξησης του φόρτου εργασίας. Η προσωρινή απασχόληση αποτελεί χρήσιμο εργαλείο για την επίλυση του προβλήματος αυτού. Υπό το πρίσμα των εκτιμήσεων αυτών, η μη εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχείρισης σε φορείς όπως το EIGE θα μπορούσε να επιφέρει τη μείωση της ανταγωνιστικότητας τους στην αγορά εργασίας, σε σύγκριση με τους εργοδότες του ιδιωτικού τομέα.